

støttelser sammen, idet vi have ment, at to Mennesker, der leve sammen, ville kunne leve noget billigere, end naar de leve hver for sig. Der er ligeledes gjort Forskel mellem Landbefolkningen, Købstadbefolkningen og Befolkningen i Hovedstaden. Vi have ment, at Livsvilkaarene her vare saa forskellige, at man ikke kunde gøre Understøttelsen lige stor for alle. Den maatte være noget højere i Byerne end paa Landet, og noget højere i Kjøbenhavn end i Byerne. Det vil sikkert findes rimeligt, at naar en efter denne Lov understøttet forlader sin Opholdskommune og flytter ud til en Kommune, hvor Understøttelsen er mindre, gaar han ned til denne mindre Understøttelse. Derpaa gaar Forslaget ogsaa ud, men paa den anden Side have vi fundet det betænkligt, naar vi gaa den modsatte Vej, o: naar f. Eks. en Mand fra en Landkommune flytter til Kjøbenhavn, at vedkommende saa skulde opnaa den højere Understøttelse, som gives her; idet der derved maatte kunde finde en lidet ønskelig Tilstrømning Sted fra Land til By; derfor have vi ment at burde foreslaa, at den een Gang modtagne Understøttelse i Genhold til vedkommendes Forsørgelsessted kan føres med, naar vedkommende forandrer Bopæl, men saaledes, at den vel kan gaa ned, men ikke forhøjes.

Et Hovedspørgsmaal i dette Forslag er selvfølgelig Bestemmelsen om, hvem der er ubemidlet. Vi have i Lovforslaget herom kun givet almindelig vejledende Ord, henvist til de Livsvilkaar, hvorunder Folk leve. Vi have sagt, at vore Medborgere, hvis Vilkaar ere saaledes, at de paa deres gamle Dage naturligt eller rimelig maa regne paa Fattigvæsenet eller Velgørenheden som den Tilflugt, der ligger dem nær, bør komme ind under Loven, og vi have endvidere søgt at nævne nogle af de Samfundsklasser og Livsstillinger, som der her særlig er Tale om. Paa den praktiske Udførelse vil imidlertid hele Vanskeligheden her hvile. Naar vi saa her spørge om, hvem der retlig bør afgøre Spørgsmaalet, om en Person er ubemidlet, saa bør det sikkert afgøres i den Kommune, hvor vedkommende bor. At denne Afgørelse i Kommunen vil blive human, have vi ingen Tvivl havt om. Den vil sikkert blive i vedkommende ubemidlede Interesse, men man kan spørge, om den paa lignende Maade vil iagttage Statskassens Tarv. Helt ubegrænset overlade Afgørelsen til Kommunen tør man vel derfor næppe. Vi have da ment, at den endelige Afgørelse bør hvile hos Indenrigsministeren, som vi have tænkt os i Spidsen for hele Institutet, og som Melleminstans

skulde han benytte Bestyrelsen for den Anstalt, som skulde oprettes, til at fordele Understøttelserne og ordne hele Administrationen. Vi have imidlertid ikke været blinde for, at man vil kunne gøre den Indvending her, hvorledes denne Anstalts Bestyrelse, naar den er i Kjøbenhavn, skulde kunne bedømme ubeomkring i Landet, om en Mand er bemidlet eller ubemidlet. For at bøde paa denne Vanskelighed have vi anset det for nødvendigt, at Anstaltens Bestyrelse har en Tillidsmand i hver Kommune, som tiltraadte det kommunale Udvalg, hvorunder disse Sagers Afgørelse og Bedømmelse maatte blive henlagte. Denne Tillidsmand vilde saa, uden at have Stemmeret ved Afgørelsen, have Vejledning til at deltage i Forhandlingen, og han vilde — det er Hovedsagen her — have Udgang til at bringe det kommunale Udvalgs Afgørelse under Appel til Anstaltens Bestyrelse og derfra til Indenrigsministeren. Vi have derved ment at vinde Sikkerhed for Statskassens Interesse og ved Siden deraf at virke til Ensartethed i Anvendelsen over hele Landet af de Regler, her blive at danne gennem Praksis.

Jeg sagde før, at der næppe er nogen Grund til at bygge stort paa en Forsikring, hvortil man forlangte Hjælp af vedkommende ubemidlede selv. Den saakaldte Hjælp til Selvhjælp vil ikke slaa til i dette Forhold. Men derved er selvfølgelig ikke udelukket, at, naar man har Understøttelse af den Art, som vi her have foreslaaet, vil en frivillig Livsforsikring som Supplement dertil kunne gøre stor Nytte. Det, vi have drøftet os til at foreslaa, er kun det allerbedste; det er ingen fuldkommen Forsørgelse, vi kalde det selv en Understøttelse. Vi mene ganske vist, at denne Understøttelse vil have den Virkning, at Fattigvæsenet i sin nuværende Tilstand sprænges, at Fattighusene hovedsagelig ville blive overflødige, og at det for de fleste Personers Vedkommende, som her er Tale om, vil stille sig saaledes, at der ikke er Spørgsmaal om i Alderdommen at ty til Fattigvæsenet, idet de ville være velkomne Gæster hos deres Børn og Slægtninge, naar de paa deres gamle Dage møde med en saadan tarvelig Understøttelse, som her er Tale om; selv Folk, som ere enligstiliede, ville, naar de ikke paa Grund af aandelig eller legemlig Strobelighed ere fuldstændig hjælpeløse, men endnu selv kunne bidrage noget til deres Underhold, mene vi, gennem en saadan Understøttelse kunne holde sig fri af Fattigvæsenet. Det er imidlertid, som sagt, intet fuldkomment Underhold, men det vilde blive det, naar man kunde regne paa, at de Per-